

כל הבשר פרק שמיני חולין

קת.

עין משפט נר מצוה

א ב מיי פיע מהל
מלכות אקרות הל' כו
טושי' יד סימן פט ס"ב:
יא ג מיי שם הל' כח טור
ש"ע יד סי' פט טעף
א:
יב ד מיי שם הל' כו
טושי' שם טעף ג:
יג ה ו מיי שם הל' כח
טושי' שם טעף א:
יד ז מיי פ"ו מהלכות
נדרות הל' ג סגמ
טושי' ח טור ש"ע א"ח סי'
קנה טעף א ונדר אלפס
עוד נדרות פ"ח דף מד.]:
טו ה מיי שם טעף
הגהות וזכ"מ סגמ
שם טושי' א"ח סי' קפא
טעף א:
טז ט מיי שם הל' ג סגמ
שם טושי' א"ח סי'
קנה טעף א:
יז יו מיי שם הל' טו:
יח כ ל מיי שם סגמ שם
טושי' א"ח סי' קפא
טעף ג:
יט מ מיי שם סגמ שם
טושי' א"ח סי' קס
ס"ו:
כ ב מיי שם טושי' א"ח
סי' קפא טעף ג:

שיטה מקובצת

א) אתו איש סכרה אמר
אשכחתינהו לכולהו:

ריבוי גרשום

ב"ש אומרים מקנה.
כלומר בפת: ואי בעי
תימא מר אמר חדא ומר
אמר חדא ולא פליגי.
כלומר ב"ש אומרים מקנה
זו היא הפה ב"ה אומרים
מדירה אלו ידיו אבל בפה
מדור ב"ה לב"ש דאין
קנות הפה אלא בפת:
בשר של בין השנים
מהו. כלומר אם יש
לו בשר בין השנים
מהו שיאכל בבניה: פתכא
דאפתא. כלומר עץ גדול:
פתכא דאופי. משאו של
עצים היה נושא לביתו
בלא ידיעתו דאבי: אמר
ליה כבר קדמון רבנן.
כלומר רבנן דאמרי דמאן
סריד נכסי מישתבחי ביה
איסתרא קדמון דאנא
חזיתין דאי לא הוה
חזיתין היית מגנבוי ממני:
חזא צינורא דבדקא.
כלומר א) רבוע ארעא
ורשפי מיא לארעיה:
מצוה לגבי רשות חובה
קרי לה: ניטלין בין בכלי
בין על גבי קרקע. כלומר
בין שמקבלין אותו בכלי
בין שניטלין ע"ג קרקע:
אחרונים אין ניטלין.
א"כ מקבלין אותן המים
ששופכין על הידים בכלי
דבעיין למיטר קמן דרית
רעה שורה עליהן ואמרי
לה אין ניטלין ע"ג קרקע:
איכא ביניהו קונסא כו'.
כלומר דמקבלין אותו ע"ג
חתיכה של עץ למד' אין
ניטלין אלא בכלי ע"ג
קונסא לאו כלי הוא למד'
דאין ניטלין ע"ג קרקע
ע"ג קונסא שפיר דמי:
בין בחמין בין בצונן.
כלומר בין ממים חמין בין
ממים צונן: לא שנו אלא
שאין היד

אילימא ב"ש אומרים מקנה ולא בעי מדיה. פירש בקונטרס שהקינוח יפה מן ההדחה ולא הוזכר כאן הדחה וז"ה אומרים מדיח ולא בעי מקנה ולא סגי ליה בקינוח אלא מדיח זמנים והוא עיקר ואינו לרצון קינוח ולא בעי אלא מקנה ולא מדיח מדיח ולא מקנה ועוד אמאי דחיק לאסקוי ללא פליגי לימא לזבית שמאי עדיף קינוח וזית הלל סברי דאף אדמה לחודה סגי כמו בקינוח לחודה לכן נראה דפשיטא ליה למסדר הש"ס להדחה עדיף מקינוח והכי פירושא זית שמאי סברי מקנה ולא בעי מדיח כלומר בקינוח סגי אע"ג דגרע ולא בעי מדיח דעדיף וז"ה סברי מדיח לחודה זעין והסתא הוה ליה למימר ולא סגי במקנה דגרע אלא אידי דנקט לז"ש ולא בעי נקט נמי לזבית הלל והסתא הוה ליה למיפרך אס כן הוה ליה מקולי זית שמאי ומחומרי ז"ה אלא דלית ליה פירכא אחריתי ולא מני לשנויי דזית שמאי תרתי בעי ונקט מקנה והוא הדין דבעי מדיח זבית וזית הלל סברי דסגי כדן או מדיח או מקנה דאס כן הוה ליה לזבית הלל למינקט מקנה דהוה רבותא טפי דגרע ממדיח:

מקנה וה"ה למדיח. תרווייהו זעין כדפי' בקונט' וכ"פ ר"ח: **לסעודתא** אחרייתא אבינא. לאו כסעודתא שרביית לעשות אחת שחריית ואחת ערבית אלא אפילו ללחמא אס סילק השולמן וזיך מותר ללא פלוג רבנן:

מים ראשונים מצוה ואחרונים חובה כו'. צנורות צנוף פרק אלו דברים (דף נג: ושם) דריש תרווייהו מקרא מוהתקדשתם אלו מים ראשונים והייטם קדושים אלו מים אחרונים ואקמתם צנלמא הוא דהא טעמא דמים אחרונים הוא משום מלח סדומית כדאמר בסמוך ואנו לפי שאין מלח סדומית מניי ציינו לא נהגו זמנים אחרונים והכי נמי כי דריש התם כי קדוש זה שמן שהיו סקין את ידיהו להעביר את הוהמתא הוה אסמכתא ללא מניי צדום מקום שיהא עמן לא חובה ולא מנזה והא דאמר התם כשם שהמזוהס פסול לעבודה קן ידים מזוהמות פסולין לצרכה היינו להם שהיה הדבר עליהם חובה ליטול אחר סעודה לפיכך נחשבות כמזוהמות ורצין להקדים וליטול קודם צרכה וא"ת למאי נפקא מינה הא דראשונים מנזה ואחרונים חובה מה לי מנזה מה לי חובה הא תרווייהו חובה דקמתי צברייתא ולא רשות ואומר רבינו תם דנפקא מינה לענין מלחמת הרשות דתנן זב"פ דעירובין (דף י"ג.) דפטורין מרחיית ידים וקאמר רב חייל בגמ' לא שנו אלא מים ראשונים אצל אחרונים לא דלמנ רב יהודה צריה דרב חייל מפני מה אמרו מים אחרונים חובה מפני שמלח סדומית כו' וצנלכות גדולות פירש דראשונים שהם מנזה משום סרך תרומה טעונין

אילימא זים שמאי אומרים מקנה. פיו: ולא מדיח. זמנים שהקינוח יפה מן ההדחה ולא הוזכרה כאן הדחה: **זנים הלל אומרים מדיח ולא בעי קינוח**. ללא סגי ליה בקינוח אלא מדיח זמנים והוא עיקר ואין לרצון קינוח: **אין קינוח פה**. להכשיר לאכול צמר גבינה:

אילימא בית שמאי אומרים מקנה ולא בעי מדיח ובית הלל אומרים מדיח ולא בעי מקנה אלא הא דאמר רבי זירא אין קינוח פה אלא בפת כמאן כב"ש אלא בית שמאי אומרים מקנה ולא בעי מדיח ובית הלל אומרים אף מדיח^א הוה ליה מקולי בית שמאי ומחומרי בית הלל ולתנייה גבי קולי בית שמאי וחומרי בית הלל אלא בית שמאי אומרים מקנה והוא הדין למדיח וב"ה אומרים "מדיח והוא הדין למקנה מר אמר חדא ומר אמר חדא ולא פליגי גופא אמר רבי זירא אין קינוח הפה אלא בפת והגני מילי בדחימי אבל בדשערי לא ודחימי נמי לא אמרן אלא בקיריא אבל בחמימא משטר שמרי והגני מילי ברכיכא אבל באקושא לא והלכתא בכל מילי הוה קינוח לבר מקמחא תמרי וירקא בעא מיניה רב אסי מרבי יוחנן כמה ישהה בין בשר לגבינה א"ל ולא כלום איני והא אמר רב חסדא: **אכל בשר אסור לאכול גבינה וגבינה מותר לאכול בשר אלא כמה ישהה בין גבינה לבשר א"ל** ולא כלום גופא אמר רב חסדא אכל בשר אסור לאכול גבינה גבינה מותר לאכול בשר אמר ליה רב אחא בר יוסף לרב חסדא בשר שבין השינים מהו קרי עליה ה"בשר עוודנו בין שיניהם אמר מר עוקבא אנא להא מלחא חלא בר חמרא לגבי אבא דאילו אבא כי הוה אכל בשרא האידנא לא הוה אכל גבינה עד למחר^ב עד השתא ואילו אבא בהא סעודתא הוא דלא אכילנא ולסעודתא אחרייתא אכילנא אמר שמואל אנא להא מלחא חלא בר חמרא לגבי אבא דאילו אבא הוה סייר נכסיה תרי זמני ביומא ואנא לא סיירנא אלא חדא זימנא שמואל למעמיה דאמר שמואל מאן דסייר נכסיה כל יומא משכח אסתירא אביי הוה סייר נכסיה כל יומא ויומא אמר ליה הני להיכא אמר ליה לבי מר אמר ליה^ג כבר קדמון רבנן רב אסי הוה סייר נכסיה כל יומא אמר היכא נינהו כל הני אסתירי דמר שמואל יומא חד הוא צינורא דבדקא בארעיה שקליה לגלימיה כרכיה אותביה בגוה רמא קלא אתו אינשי סכרוה^ד א"ל אשכחתינהו לכולהו איסתרי דמר שמואל: אמר רב אידי בר אבין אמר רב יצחק בר אשיין ימים ראשונים מצוה ואחרונים חובה מיתבי מים ראשונים ואחרונים חובה רשות חובה קרי לה גופא מים ראשונים ואחרונים חובה אמצעיים רשות מצוה לגבי אחרונים חובה אמצעיים רשות ראשונים נוטלין בין בכלי בין על גבי קרקע מאי בינייהו איכא בינייהו קינסא^ה מים ראשונים נוטלין בין בחמין בין בצונן אחרונים אין נוטלין אלא בצונן מפני שהמין מפעפעין את הידים ואין מעבירין את הזוהמא: מים ראשונים נוטלין בין בחמין בין בצונן: אמר רב יוסף בר ינאי לא שנו אלא שאין היד

צרכה אצל אחרונים שהם לצורך אדם משום מלח סדומית אין טעונין^ו צרכה^ז ומנחל כחצ רבינו יהודה צפרק צמה מדליקין צמספ' שאין לצרך על קריאת שמע שלפני מטמו אשר קדשנו צמלומי וזונו לקרות שמע ואם תאמר אמצעיים כגון בין גבינה לצמר שהם לצורך מנזה יהיו טעונין צרכה ו"ל דאין זה כי אם הכשר לחילה כמו ניקור חלב ומליחת צמר:

א) (לעיל נב: וש"ע, ט) נשי פרישי תמני כ: ד"ה (סו"ק, א) נשת יט. ב"ב קס"ו, ד) נ"ל אחר ד"ה לנפיק, ט) נפ"א טעף: לנפיק, א) ונשי טוס' שבת כה: ד"ה חובה, ז) מנחל על שמע זה מה מדברי המוס' כי אם אחר גליון וטעו הסופרים וכתבוו בפניס מהר"מ,

תורה אור השלם

1. הבשר עוודנו בין שפיקה טרין יקרת אף? קרה קצת וכן? ב"ב מקנה רבא מאד: במדבר ר"ג

הנהגות הב"ח

א) נ"מ למחר כי השפא:
ב) שם סכרה אמר אשכחתינהו:

לעזי רש"י

אשכחתינהו ו"אישכחתינהו". מרית.

א) אולי י"ל דנפת הגדר וטעמי מילא לאתיה.